Utorak, 03.12.2013.g.

U našoj župi u nedjelju su počele MISE ZORNICE. Svaki dan u 6.00

ujutro održava se misa u našoj župnoj crkvi tokom cijelog adventskog

razdoblja.

Prekrasno je … puna crkva ljudi. Svake godine sve više i više.

Uvijek dođem među prvima jer volim osjetiti onaj prekrasni mir u praznoj

crkvi PREPUNOJ DUHOVNOG SVIJETA.

JER ŽIVI GOSPODIN JE U

SVETOHRANIŠTU, U PRESVETOM

OLTARSKOM SAKRAMENTU!

A GDJE JE ON, TAMO JE UVIJEK I

NJEGOVA MAJKA, PRESVETA DJEVICA

MARIJA.

A GDJE JE ŽIVI GOSPODIN TAMO JE I

NJEGOV OTAC, BOG OTAC, I NJIHOV

DUH SVETI, BOG DUH SVETI!

I ČETE ANĐELA ...

A I ZLI I NJEGOVI SE TU NEGDJE

VRTE ...

I MOJ ANĐEO ČUVAR KOJI DOĐE SA

MNOM.

Od kada sam to spoznao, potpuno mi je jasno zašto volim doći čim ranije

u crkvu.

Ne samo radi molitve koje volim izmoliti u crkvi …

Ne, NEGO MOJA DUŠA ČEZNE DA SE

NAKON DUGA PROGONSTVA I LUTANJA

VRATI ONAMO GDJE JOJ JE BIO

POČETAK.

SVOME BOGU STVORITELJA.

A TO JOJ JE NAJBLIŽE TAMO GDJE JE

ŽIVI GOSPODIN. U CRKVI.

Tako ja osjećam. I moja duša i moje srce.

I ponekad vodim razne borbe s kušnjama radi odlaska na mise. I ponekad

ne odem a mogao sam. Jer nisam izdržao kušnje.

No, moj Gospodin zna da sam slab i grješan i milostiv mi je i milosrdan

kada "padnem".

No, KADA JEDNOM DOĐEM U CRKVU, MOJA ME DUŠA UČI,

BAREM MALO, KAKO JE TO NEGDJE TAMO GDJE GOSPODIN

KRALJUJE U NJEGOVOM NEBESKOM KRALJEVSTVU!

A za ovo adventsko vrijeme i trud i trpljenje ustajanja u 4.45, i za sve

izrečene molitve i prisustvovanje misama, i postove srijedom i petkom,

odredio sam si i nakane.

ZA ONE PAROVE KOJI SU CRKVENO VJENČANI A NE MOGU

PRIRODNIM PUTEM ZAČETI DIJETE, DA IM GOSPODIN

BUDE MILOSTIV I DADNE IM SPOZNATI NJEGOVU SVETU

VOLJU ZA NJIH, ŠTO DA ČINE U TOJ SVOJOJ KUŠNJI.

ZA OBRAĆENJE SVIH GRJEŠNIKA, POSEBNO BOGOPSOVAČA

I PIJANIH LJUDI.

ZA OBRAĆENJE I UČVRŠĆIVANJE U VJERI SVIH ONIH KOJI

SMATRAJU DA BRAK NIJE I NE TREBA BITI SAMO

ZAJEDNICA MUŠKARCA I ŽENE.

I JOŠ NEKE POJEDINAČNE NAKANE, KAKO ĆE MI VEĆ

DOĆI U SRCE.

TOLIKO MI JE DRAGIH LJUDI U SRCU ZA KOJE IDU OVE

MOJE MOLITVE, TRUD I TRPLJENJE KROZ OVO ADVENTSKO

VRIJEME …

A u svemu tome me je danas ojačao i jedan prekrasni e-mail,

PREKRASNO SVJEDOČANSTVO, jedne drage sestre u vjeri koja zna

često osjetiti kada sam u jakim kušnjama pa me onda ona ojača svojom

PREKRASNOM LJUBAVLJU SESTRE U VJERI, U PREDRAGOM

GOSPODINU.

Evo njezinog e-maila jer je svjedočanstvo prekrasno pa će si sigurno

netko od vas naći i nešto za sebe ili za neke druge drage ljude koje vam

Gospodin pošalje na životni put.

NJEZIN E-MAIL:

"Hvaljen Isus i Marija!

Pozdrav ti dragi brate i tvojoj obitelji! Neka vas dobri Bog

blagoslovi!

Čitajući tvoj dnevnik ovih dana, osjetila sam potrebu da ti se

javim. Da ti posvjedočim, da nijedan tvoj trud nije uzalud... Tiče

se problema s alkoholom.

Čitala sam već ranije, da jedan od ljudi, koji rade kod tebe na

kući, ima problema s alkoholom. I da si ovih dana bio tužan na

neki način zbog njega.

Učinio si puno...no, ne uzalud...iako našim ljudskim očima tako

izgleda...našem poimanju.

Ali, Bog je taj koji sve vidi, sve zna. I ja sam uvjerena,

sigurna...da svaki tvoj razgovor s tim čovjekom...svaka tvoja

molitva za njega...svaka lijepa gesta...ništa nije bilo uzalud.

Znam što znači živjeti s alkoholičarem. Nekada, život izgleda

kao pakao. Bude tu svega...ljutnje, sažaljenja...ogorčenosti,

velike ljubavi...uspona ..padova.

Moj tata je počeo s pićem već kad sam se ja rodila. Al' tad to

nije bilo toliko primjetljivo. Bio je mlad, jak...i mogao je to bolje

podnositi, prikrivati.

Mama je to primjećivala, misleći da će biti bolje. Moj pokojni

djed, njegov tata je također bio alkoholičar. Pio je sve dok nije

doživio nesreću, pao sa stepenica...imao velike, ozbiljne

povrede na glavi.

Al' to takvo teško iskustvo, odvelo ga je od alkohola. Obitelj je

vjerovala da moj tata neće njegovim stopama, jer je upravo on

s njih prošao puno tog lošeg.

Kako nas je zahvatio rat, mi bili zarobljeni, a on odvojen od nas,

na slobodi. Tad su počeli njegovi ozbiljni, veliki padovi. Gubio

se, nije bio ni svjestan svoga ponašanja. Alkoholom je

pokušavao izliječiti bol, strah...strah što će se s nama dogoditi,

da li ćemo se više ikada vidjeti. Nažalost, i poslije našeg izlaska

na slobodu, nastavio je istim putem.

I taj grijeh...ne ostaje samo na tome, već vuče za sobom druge

grijehe...laganje, psovanje, zanemarivanje sakramenata

posebno ispovjedi, neodlaženje na Misu, nepoštovanje prema

bilo kome...

Nema tu više ni osjećaja stida niti bilo čega. Samo padanje i

padanje. Bilo je dana, kad bi poslije razgovora s nekim od

obitelji, prijatelja osjećao grižnju savjesti…pokazivao želju da

se popravi. Bilo je tu pauza, dužih i kraćih i onda opet piće.

Obitelj...mama, mi kao djeca...baka, njegove sestre, brat...svi

smo pokušavali doprijeti do njega.

Molili se, postili...

I da, često bi znali reći da je uzalud, da nema pomaka. Čak bi

nekad bilo i još gore. Onda bi znali napraviti pauzu od molitve,

zbog svoje ljudske slabosti, razočarenja...a to je zli i htio, da

nas udalji od molitve, da se svi vrtimo kao u začaranom krugu,

da nas napada i udara gdje najviše boli. Tad to nisam mogla

spoznati, al' danas vidim kristalno jasno.

Bog je kroz njegov alkoholizam tražio obraćenja u našoj

obitelji!

Sve te silne godine, tata nikad nije doživio prometnu nezgodu,

niti nanio štetu ni sebi niti nekom drugome, a bio bi tako pijan,

da ne bi mogao hodati, al' bi vozio. Zdravlje mi je ostalo prilično

dobro, unatoč tolikim godinama uništavanja prvenstveno samog

sebe.

I zar ovo nije dokaz, da nije nijedna molitva uzalud...iako, mi to

tad nismo zamjećivali. Željeli smo konačni cilj, da prestane

piti...a ovo drugo, nismo primjećivali.

I prije dvije godine, dogodio se lom u njemu…pao je na samo

dno. I tad je pristao na liječenje.

I baš u ovo doba godine, bio je u bolnici, na liječenju. Prije toga,

na mjesec dana, bila sam s tetkom na duhovnoj obnovi, koji je

vodio fra Ivo Pavić.

I tada, ponijela sam na posvetu moći Gospe

Lurdske, koje sam dobila od prijateljice. Bile su tanke i odmah

po povratku, stavila sam ih u njegov novčanik. Za vrijeme svete

Mise molila sam se za njega, predala ga dragom Bogu u

ruke...neka bude volje Njegova. Neka čini i s njime i s nama, što

je volja Njegova, jer sam se osjećala potpuno bespomoćno,

slomljeno, bez nade...

I ubrzo…ostao je bez posla (mada sam se čudila, da i ranije nije

dobio otkaz). Rekao je to samo meni, bojao se reći mami...I za

par dana, skupio je snage, rekao mami i ostaloj obitelji.

I u tih nekih dva mjeseca, strašno…agresivan pa miran...pa

plakanje pa psovanje...sve moguće faze.

Ne znam zašto, al' sve to vrijeme kao i ranije, prema meni je

imao drugačiji pristup, nego prema drugima. Ja sam bila jedina,

koju bi poslušao, kad ne bi nikog drugog.

I tada, odlučio se za bolničko liječenje, hvala Bogu. Prošao je 3

tjedna u bolnici, u Zagrebu.

Hvala Bogu, uspješno!

I poslije toga, postao drugi čovjek. Prvi put u životu, shvatio je

da je alkoholizam bolest, zlo koje razara obitelj, njega kao

osobu...

Takve osobe trebaju jako puno ljubavi, pažnje, strpljenja, da ih

se prihvati…da se ide s njima korak po korak bez osuda i

predrasuda.

To može samo s ljubavlju...otvorenim srcima...i tad Bog čini

čudesa! Hvala mu na čudu u mojoj obitelji!

Nikad nije kasno, dok god smo živi. Božja Milost je neizmjerna.

Pred njim je sada drugačiji život! Ali, osim njih, treba se

mijenjati cijela obitelj, svatko sebe izgrađivati, duhovno rasti.

Moja je želja, da svoje srce potpuno otvori Bogu, da Mu preda

život...Al' to je u Božjim rukama!

Meni ostaje, zahvaljivati Bogu na ovom velikom čudu i dalje ga

prepustiti Božjoj volji, kao i cijelu obitelj...jer, Bog zna što je

najbolje za svakoga od nas!

I da, i danas nosi uz sebe moći Gospe Lurdske!

Zato, dragi brate, budi radostan! Učinio si što si mogao, onoliko

koliko je Bog od tebe tražio. Zato ga i doveo na tvoj put!

Vjerujem, da će biti jednog dana lijepa vijest za tog čovjeka i

njegovu obitelj!

A ako kojim slučajem i ne...to je izbor njegove slobodne volje!

Bog ga zove preko tebe, vjerojatno preko njegove obitelji,

nekih poznanika...slučajnih prolaznika...

Jer, čudni su putevi Gospodnji!

Božji blagoslov!"

A ŠTO REĆI … TAKO SAM RADOSTAN …

I ZASUZILE SU MI OČI DOK SAM ČITAO TO LIJEPO

SVJEDOČASNOTVO, PRAVO I ISTINSKO SVJEDOČANSTVO U

KOJEM DOBRO POBJEĐUJE ZLO KAD SE SKORO VIŠE NE VIDI

NIKAKAV IZLAZ.

JER, NAŠE JE SAMO DA UČINIMO SVOJE, KOLIKO MOŽEMO, A

OSTALO ONDA PREPUSTIMO GOSPODINU DA SE ON PROSLAVI

U NAŠIM ŽIVOTIMA I U ŽIVOTIMA ONIH DRUGIH OKO NAS.

I da, nisam još odustao od truda oko tog dragog čovjeka.

I to ne svojom voljom, jer sam u jednom trenutku osjetio da mu više

nemam što dati.

I odlučio prošli tjedan da ću ga još "nositi" na KLANJANJE ŽIVOM

GOSPODINU U PRESVETOM OLTARSKOM SAKRAMENTU.

Tako je i bilo. I na tom KLANJANJU Gospodin mi je u misli i srce poslao

njegovog sina, još tinejdžera, da s njim razgovaram kako da pomognemo

njegovom tati, da mi on u tome pomogne.

A poznajem ga samo iz viđenja.

No, te misli i ovaj e-mail drage sestre u vjeri mi je znak, BOŽJI ZNAK,

da još nije vrijeme da odustanem, da još mogu i moram nešto učiniti.

I znam, idućih dana, negdje ću, KAO SLUČAJNO, sresti tog njegovog

sina. GOSPODIN ĆE VEĆ UPRILIČITI TAJ SUSRET.

Baš mu se veselim. Popričat ćemo, Gospodin i Njegov Sveti Duh će me

voditi … A dalje, dalje će biti kako je to Gospodin davno zamislio.

Ja samo u svojem srcu osjećam radost JER NEKAKO OSJEĆAM DA

ĆE SVE BITI DOBRO.

Ne znam kako, ali nakon svih ovih znakova tako osjećam …

GOSPODINU BOGU JE STVARNO SVE

MOGUĆE.

JA U TO ČVRSTO VJERUJEM.

SVETO I PRESVETO MOJE LJUBLJENI,

TROJEDINI BOŽE, OČE, SINE I DUŠE

SVETI.

ČAŠĆEN I HVALJEN I SLAVLJEN U SVE

VIJEKE VJEKOVA.

PRESVETA DJEVICE MOLI ZA

OBRAĆENJE PIJANIH LJUDI.

ČAST TI I SLAVA, A ČAST I SLAVA I

CIJELOM DUHOVNOM SVIJETU KOJI

VRŠI I POŠTUJE BOŽJU VOLJU.